

RENATA NEHRING
Rzym-Poznań

W STULECIE RUCHU EKUMENICZNEGO – EDYNBURG 2010

W 2010 roku przypadło stulecie powstania ruchu ekumenicznego. To właśnie sto lat temu w czasie I Światowej Konferencji Misyjnej w Edynburgu w 1910 r. narodził się współczesny ruch ekumeniczny. Misjonarze bowiem najdotkliwiej doświadczali tragedii podziałów wśród chrześcijan. Symbolicznym stało się wołanie jednego z uczestników Konferencji, aby wśród niosących światu Ewangelię Chrystusa nie było podziałów. Konferencja, w której nazwie opuszczono słowo ekumeniczna, aby nie kojarzono jej bezpośrednio z wysiłkami jednoczenia podzielonych chrześcijan, ostatecznie dała jednak początek współczesnym dążeniom ekumenicznym¹.

Już na zakończenie I Światowej Konferencji Misyjnej w 1910 r. organizatorzy podjęli wówczas decyzję o utworzeniu Komitetu Kontynuacji Pracy, który był pierwszym organem ekumenicznym i w 1921 r. przekształcił się w Międzynarodową Radę Misyjną. Konferencja dała również pośrednio początek ruchom „Wiara i Ustrój” oraz „Życie i Działalność”, które w 1948 r. w Amsterdamie doprowadziły do utworzenia Światowej Rady Kościołów, z siedzibą w Genewie².

Światowa Rada Kościołów jest ważną platformą dialogu ekumenicznego. Dzięki jej pracy chrześcijanie nauczyli się lepiej wzajemnie słuchać. Poprzez konwergencyjne dokumenty³ odkryli oni, jak wiele ich łączy, zaczęli dzielić się dobrą nowiną oraz dawać na różne sposoby wspólnie świadectwo o Chrystusie, także poprzez obronę ubogich oraz walkę na rzecz sprawiedliwości i pojedna-

¹ B. STANLEY, *The World Missionary Conference, Edinburgh 2010*, Grand Rapids – Cambridge 2009, 49.

² K. KARSKI, *Edynburg 1910 – sto lat dążeń ekumenicznych*, SDE 26 (2010) 1, 11-15.

³ Wydane przez Komisję „Wiara i Ustrój” Światowej Rady Kościołów w Genewie: *Chrzest, Eucharystia, Posługiwanie duchowne* (BEM, tzw. Dokument z Limy 1982) oraz *Natura i Misja Kościoła* (2005).

nia. Bez impulsów wypływających z Konferencji 1910 r. wiele z podjętych dotychczas inicjatyw na rzecz pojednania chrześcijan pozostałoby niemożliwymi do zrealizowania.

Papież Benedykt XVI w czasie audiencji podczas Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan w dniu 20 stycznia 2010 r. wspomniał także o rocznicy Konferencji w Edynburgu. Stwierdził wówczas, że Konferencja z 1910 r. wskazała na związek pomiędzy jednością chrześcijan a ewangelizacją świata i dała początek ruchowi ekumenicznemu. Takie jest bowiem przesłanie modlitwy Jezusa o jedność – podkreślił – „aby wszyscy stanowili jedno ... aby świat uwierzył” (por. J 17,21)⁴.

Przygotowania do obchodów rocznicy

Konferencja Edynburg 2010, pod hasłem: „Jak świadczyć dziś o Chrystusie?”, odbyła się w Szkocji w dniach 2-6 czerwca 2010 r. Upamiętniła ona rocznicę I Światowej Konferencji Misyjnej, która miała miejsce w Edynburgu sto lat wcześniej w dniach 14-23 czerwca. Konferencja w 2010 r. przygotowana została przez Międzynarodową Radę, w skład której weszło dwudziestu przedstawicieli różnych wyznań i organizacji chrześcijańskich, m.in. Światowej Rady Kościołów, Papieskiej Rady do Spraw Jedności Chrześcijan, Światowej Federacji Luteranckiej, Kościołów prawosławnych, Kościołów zielonoświątkowych, Światowego Aliansu Baptystów⁵.

Na wzór Konferencji z 1910 r., Konferencja Edynburska w 2010 r. poprzedzona została procesem studyjnym, odbywającym się w międzykonfesyjnych grupach, które od 2005 r. spotykały się na całym świecie, aby spojrzeć na misję z perspektywy stu lat i zastanowić się nad jej nowymi wyzwaniem. Proces ten stanowił część projektu przygotowawczego pod nazwą *Edinburg 2010* i był kierowany przez pastora metodystę dra Daryl Balia z RPA.

Rezultaty prac poszczególnych grup zostały opublikowane przed konferencją i służyły delegatom w przygotowaniu się do uczestnictwa w grupach dyskusyjnych. Wydana przez „Oxford Centre for Mission Studies” publikacja: *Edinburgh 2010 Witnessing to Christ Today* (Współczesne świadectwo o Chrystusie), za-

⁴ Na podstawie strony internetowej Konferencji: <http://www.edinburgh2010.org/en/news/direct-mail/february-2010.html>.

⁵ Pełna lista członków Rady: African Independent Churches, Anglican Communion, Churches Together in Britain and Ireland, Council for World Mission (CEVAA), United Evangelical Mission, International Association for Mission studies, International Fellowship of Evangelical Students, Latin American Theological Fraternity, Lausanne Committee for World Evangelisation, Latin American Theological Fellowship, Lutheran World Federation, Orthodox Churches, Pentecostal Churches, Roman Catholic Pontifical Council for the Promoting of Christian Unity, Seventh Day Adventist Church, World Alliance of Reformed Churches, World Baptist Alliance, World Council of Churches, World Evangelical Alliance, World Methodist Council, World Student Christian Federation. *Conference Handbook. 2-6 June 2010*, Edinburgh 2010, 6.

wiera sprawozdania z prac dziewięciu grup studyjnych, zajmujących się następującymi tematami: podstawy misji, chrześcijańska misja wśród innych religii, misja i postmodernizm, misja i moc, formy misyjnego zaangażowania, teologiczna edukacja i formacja, wspólnoty chrześcijańskie we współczesnym świecie, misja a jedność – eklezjologia i misja, duchowość misyjna i autentyczne uczniostwo. Na szczególną uwagę zasługuje jednak książka Briana Stanley – profesora historii chrześcijaństwa Uniwersytetu w Edynburgu, dyrektora Centrum Studiów nad Chrześcijaństwem, wydana przez wydawnictwo Edinburgh University Press, a zatytułowana *Światowa Konferencja Misyjna 1910*. Publikacja ta, będąca owocem dziesięcioletniej pracy autora, przedstawia Konferencję 1910 r. z punktu widzenia zarówno historycznego, jak i teologicznego. Zawiera również wiele cennych zdjęć, mających wartość dokumentującą tamto historyczne wydarzenie. Z okazji rocznicowych obchodów to samo wydawnictwo wydało również *Atlas Światowego Chrześcijaństwa*, który ukazuje historię misji w perspektywie ekumenicznej. Owocem dyskusji w trakcie procesu studyjnego jest pozycja *Figures bibliques de la mission* (Biblijne postacie misji), wydana przez wydawnictwo Cerf, opracowana pod kierunkiem katolickiej delegatki, siostry Marie Helene Robert z Francji oraz szwajcarskiego delegata pastora Jacqu’a Matthey, odpowiedzialnego w Kantonie de Vau za Radę Ekumeniczną.

Miejsce obrad i delegaci

Obrady Konferencji toczyły się w nowym Centrum Uniwersyteckim Edynburga: Pollock Halls. Większość spośród delegatów zamieszkała w hotelowej części Centrum, a nie w gościnnych prywatnych domach mieszkańców Edynburga, jak to miało miejsce sto lat temu. Assembly Hall – sala obrad Konferencji w 1910 r., położona w centrum Edynburga na wzgórzu Mount – dopiero w ostatnim dniu posłużyła jako miejsce modlitwy i uroczystego zakończenia Konferencji.

W 1910 r. Konferencja gościła 1215 delegatów. Uczestniczyło w niej niewiele kobiet, tylko jeden Afrykańczyk, brakowało młodzieży. Choć jubileuszowa Konferencja w stolicy Szkocji z powodów praktycznych zjednoczyła ostatecznie jedynie 250 delegatów, to w wymiarze teologicznym poszerzyła swoje horyzonty. Rodzinę chrześcijańską reprezentowali bowiem w czasie jej obrad już nie tylko przedstawiciele gałęzi protestanckiej, ale również delegaci z Kościołów prawosławnego, rzymskokatolickiego i zielonoświątkowego.

Wśród 22 delegatów Kościoła rzymskokatolickiego obecna była kilkusobowa grupa ze Szkocji pod przewodnictwem arcybiskupa Glasgow Mario Conti wraz z biskupem Brianem Farrellem z Watykanu reprezentującym Papieską Radę do Spraw Jedności Chrześcijan. W konferencji spośród katolików wzięli udział także biskup Blaise Zubuor z Kongregacji Ewangelizacji Narodów i Krzewienia Wiary, Teresa Rossi z „Centro pro Unione” w Rzymie, ojciec Giani Colzani z Pontificia

Universita Urbaniana z Rzymu. W licznej grupie pracowników, którzy przybyli ze Światowej Rady Kościołów w Genewie wraz z Sekretarzem Generalnym Olave Fykse Tveit, była również reprezentantka Kościoła rzymskokatolickiego, Maria Aranzaz Aguado Arrese, przez kilka ostatnich lat delegowana przez Watykan do pracy w Światowej Radzie Kościołów. W tej grupie obecny był też dyrektor Komisji „Wiara i Ustrój” ŚRK, anglikanin John Gibaut, pochodzący z Kanady.

Wśród delegatów była jedna osoba z Polski, Urszula Marek z Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego, zaangażowana w Centrum Misji i Ewangelizacji w Dziegielowie. Warto odnotować, że spośród Polaków jako delegat obecny był również katolicki misjonarz ze zgromadzenia Maryknoll, ojciec John Górski, uniwersytecki wykładowca misjologii, przebywający na stałe w USA.

Media

Wśród około 50 różnych instytucji medialnych z całego świata obecnych na Konferencji, katolickie środowiska reprezentowali akredytowani przedstawiciele następujących mediów: „La Croix”, „L'Osservatore Romano”, „Maryknoll Media”, „Mondo e Missione”, „Scottish Catholic Observer”, „Studia Oecumenica”, Radio Watykańskie (sekcja angielska).

Przebieg Konferencji

Konferencja rozpoczęła się uroczystym powitaniem delegatów przez rzymskokatolickiego arcybiskupa Edynburga, kardynała Keitha O'Briana, w środę, 2 czerwca, o godz. 20.00. W czwartek, 3 czerwca, o godz. 9.00 uczestnicy wzięli udział w czterdziestominutowej modlitwie inauguracyjnej Konferencję. Wchodzący na miejsce modlitwy w jednym z budynków Centrum Uniwersyteckiego, ułożyli na rozłożonych w kształcie celtyckiego krzyża białych szarfach przywieszone przez siebie kamienie. Temu momentowi towarzyszyło bardzo dynamiczne *Alleluja*, wyrażające radość z bycia razem, ale i zarazem tęsknotę za pełnią jedności. Zaśpiewano też słowa refrenu: „Jak dobrze jest żyć w jedności. Miłość i wiara łączy nas” oraz ten sam hymn, który śpiewano 100 lat temu, zaczynający się od słów: „Wszyscy ludzie, którzy na ziemi mieszkają niech śpiewają Panu radosnym głosem” (parafraza Ps 100). W czasie modlitwy wysłuchano Słowa Bożego z 1 Listu św. Piotra: „Przystępując do Niego, do żywego Kamienia, odrzuconego wprawdzie przez ludzi, ale przez Boga wybranego i okrytego chwałą, sami również jak żywe kamienie budujcie swój dom duchowy, święte kapłaństwo, aby przez Jezusa Chrystusa składać ofiary duchowe miłe Bogu” (1 P 2,4-5). Po refleksji nad Słowem rozległo się wspólne wołanie o Ducha Świętego. Modlono się, aby przemienił On kamienne serca ludzkie i uzdolnił je do służby Panu, by uzdrowił podziały i odnowił w każdym ogień Swej miłości.

Począwszy od 3 czerwca, każdy dzień z wyjątkiem niedzieli miał podobną strukturę. Rozpoczynał się ok. godz. 7.00 porannymi modlitwami, które odbywały się w różnych miejscach w zależności od tradycji konfesyjnej. Przedstawiciele Kościoła rzymskokatolickiego spotykali się na Mszy Świętej na terenie Centrum Uniwersyteckiego. Delegaci prawosławni na jutrzni i nieszpórach o godz. 18.30 na Placu Meadow w pobliżu Centrum. Rodzina protestancka zaś gromadziła się w kościele pw. św. Piotra w Szkockim Kościele Episkopalnym na placu Lutton. Po śniadaniu był czas na wspólną modlitwę według przygotowanego ściśle programu: wielbiący Boga hymn, słuchanie Słowa Bożego, medytacja, śpiewy pochodzące z różnych wspólnot świata. Następnie do godziny 13.00 odbywały się sesje plenarne. W czwartek, 3 czerwca, miała miejsce sesja na temat historii misji⁶, w piątek 4 czerwca – na temat misji ogólnoswiatowej⁷. Po obiedzie delegaci spotykali się w małych grupach na dzieleniu się Słowem Bożym. Od godz. 14.15 pracowano w poszczególnych grupach tematycznych: podstawy misji, misja a inne religie, misja a postmodernizm, misja a moc, formy zaangażowania, formacja teologiczna, wspólnoty chrześcijańskie, misja i jedność, duchowość misyjna. Wieczory różniły się zasadniczo ze względu na miejsce spotkania. W czwartek delegaci oraz akredytowani dziennikarze zostali zaproszeni na lampkę wina do Szkockiego Parlamentu, a w piątek na regionalne tańce na terenie Centrum. Od godz. 21.30 chętnym proponowano modlitwę ze śpiewami z Taizé.

Dnia 3 czerwca dr Olav Fyks Tveit, sekretarz generalny ŚRK, zwrócił się do uczestników Konferencji ze słowami pozdrowienia i powiedział: „Są takie momenty w życiu, kiedy zdajemy sobie sprawę z naszego uczestnictwa w Bożej misji Trójjedynego Boga. Obecność na Konferencji w Edynburgu jest właśnie tego przykładem. Dlatego odczuwam zarazem pokorę i wdzięczność. Dziś dziękujemy Bogu za stuletnią rocznicę współczesnego ruchu ekumenicznego. Ta okazja sprawiła, że opuściliśmy nasze miejsca zamieszkania i zostaliśmy posłani tam, gdzie powinniśmy być. Skądkolwiek przybywacie, bez względu na to czy jesteście związani ze ŚRK czy nie, wspólnie możemy dziękować Duchowi Świętemu za to, że zgromadził nas jako uczniów Jezusa Chrystusa”.

W sobotę, 5 czerwca, po południu zaplanowano czas na zwiedzanie wystawy w pobliskim parku, poświęconej sylwetkom chrześcijan, którzy na przestrzeni stu ostatnich lat wyróżnili się przez świadectwo swojego życia, jak np. amerykań-

⁶ Referat na temat historii misji począwszy od 1910 r. wygłosiła dr Dana Robert, metodystka, wykładowca historii misji i chrześcijaństwa na Uniwersytecie w Bostonie.

⁷ Koreański pastor dr Lee Young-Hoon, lider charyzmatycznego ruchu, przedstawił różne formy świadectwa w Korei Płd; dr Teresa Rosssi, wykładowca ekumenizmu na Papieskim Uniwersytecie Świętego Tomasza z Akwinu w Rzymie omówiła działalność Centrum Pro Unione w Rzymie; dr Antonios Kireopoulos, prawosławny teolog, reprezentujący Narodową Radę Kościołów Chrystusa w USA, w swoim wystąpieniu dał pozytywne przykłady świadectwa miłości pomiędzy różnymi Kościołami.

ski metodysta John Mott, anglikanin Samuel Azariah z Indii, metodystka Kim Seji z Korei, szwajcarska misjonarka Anna Wuhrmann, katoliczka Miriam-Rose Baumann z Australii⁸.

O godz. 20.00 rozpoczęła się podsumowująca sesja plenarna, w czasie której zaprezentowano tekst „Wspólnego Wezwania” do Misji. Uczestnicy obecni na sali zostali zaproszeni do zgłaszania uwag do tekstu. Każdy zabierający głos w dyskusji mógł przemawiać tylko kilka minut. Podobnie jak sto lat temu, czasu pilnowano za pomocą ostrzegawczego dzwonka.

W niedzielę, 6 czerwca, przed południem zaplanowano celebracje liturgiczne w różnych Kościołach Edynburga. W kościele pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa na Mszy Świętej zebrali się przedstawiciele Kościoła rzymskokatolickiego. Po liturgii wszyscy uczestnicy zostali zaproszeni na uroczystą agapę do sali parafialnej. W katedrze pw. św. Marii odbyło się nabożeństwo z udziałem delegacji protestanckiej, w czasie którego Słowo Boże wygłosił Sekretarz Generalny Światowej Rady Kościołów.

Celebracja w Assembly Hall

Tego samego dnia w godz. od 15.00 do 17.30 czasu lokalnego miała miejsce celebracja kończąca jubileuszowe obchody, w której uczestniczyło ok. 1200 osób. Odbyła się ona w historycznym miejscu w dostojnej sali budynku Assembly Hall, należącym do United Free Church of Scotland. Sala ta zachowała z dawnego wyglądu drewniane galerie, natomiast ławki zamieniono na fotele, ustawione półkolem wokół podwyższonego miejsca przewodniczenia.

Nabożeństwo kończące obchody, transmitowane poprzez internet na cały świat, było radosnym uwielbieniem Boga za dar misji i sto lat ruchu ekumenicznego. Rozpoczęło się ono koncertem afrykańskiego chóru Gospel, który wprowadził zebranych w nastrój uwielbienia Boga. Następnie wszyscy delegaci i uczestnicy śpiewali wspólnie, pod przewodnictwem muzyka Johna Bella⁹, wybrane z wielkim kunsztem na tę okoliczność pieśni z różnych stron świata. Np. w języku angielskim: „Zostałem wybrany przez Boga. Moje ręce są już gotowe do pracy, aby na ziemi przybliżyło się Królestwo Boga” (z Nikaragui); „Kroczymy Jego drogą... Nad pustym grobem drzewo życia rozkwita” (z RPA). W języku francuskim i następnie ten sam tekst w tłumaczeniu angielskim: „Będę wielbił Boga z całego mego serca... W Nim jest źródło mej radości.. Będę służył Bogu z całego mego serca” (z Francji).

⁸ *Edinburgh. Witnessing to Christ then and now. 1910-2010, Ecumenical Mission Pilgrimage. A narrative contribution to Edinburgh 2010, World Alliance of Reformed Churches 2010, Switzerland.*

⁹ John Bell jest członkiem szkockiej ekumenicznej wspólnoty Iona.

Wspomniano również niektóre osoby uczestniczące w Konferencji 1910 r. Anglikański biskup Devamani z Dornakal (Indie) przywołał postać swojego poprzednika, pierwszego indyjskiego biskupa anglikańskiego, Samuela Azariacha, pracującego sto lat temu w tej samej Katedrze w Dornakal. Biskup ten zapisał się pamięci swoim gorliwym wystąpieniem w Edynburgu w 1910 r., kiedy to inspirowany się 13 rozdziałem 1 Listu do Koryntian, wzniósł modlitwę do Boga, aby uczynił z uczestników przyjaciół i jedną rodzinę.

W czasie nabożeństwa przemawiał też anglikański arcybiskup Yorku, John Sentamu, który wezwał wszystkich do dawania świadectwa o Chrystusie wobec świata swoim życiem. Komentując prorocze słowa z księgi Ezechiela (37,1-14) o ożywieniu kości, zwrócił on uwagę liderów misyjnych na potrzebę działania w duchu proroczym, aby przeciwstawić się odważnie niesprawiedliwości. To nie ludzka aktywność – zaakcentował – ale Słowo prorocze i Duch dają życie.

„Wspólne Wezwanie”

Kulminacyjnym punktem końcowej celebracji było oficjalne potwierdzenie ostatecznej wersji „Wspólnego Wezwania” do misji¹⁰. Tekst ten nie posiada wagi oficjalnego dokumentu. Jego wartość wypływa ze zobowiązania Kościołów do świadczenia z miłością o Chrystusie. Tekst przesłania został uroczystie odczytany przez przedstawicieli świata chrześcijańskiego, w tym Kościołów rzymskokatolickiego, prawosławnego, zielonoświątkowego oraz ewangelickich. Składa się on z 9 punktów zredagowanych w czasie procesu studyjnego oraz spotkań w grupach dyskusyjnych. Tekst wskazuje, że chrześcijanie jako wszczepieni przez chrzest w Ciało Chrystusa powołani są, by razem głosić światu kerygmat, podstawową i wspólną dla wszystkich chrześcijańskich wyznań prawdę o zbawieniu w Jezusie Chrystusie. Są oni wezwani, aby razem świadczyć, że Chrystus ukrzyżowany i zmartwychwstały został posłany przez Boga dla zbawienia ludzi, że ma moc przebaczenia grzechów, przemiany ludzkiego życia i pojednania ludzkości z Bogiem. Chrześcijanie winni sobie wzajemnie przyjąć w swojej różnorodności i zdać sobie sprawę z potrzeby wzajemnych, partnerskich relacji oraz tworzenia pomiędzy nimi sieci kontaktów misyjnych po to, aby świat uwierzył.

„Wspólne Wezwanie” wyraża wiarę, że Kościół powołany jest do radosnego głoszenia Ewangelii poprzez żywe świadectwo miłości i czynienia z ludzi uczniów Chrystusa. W centrum tego przesłania jest przekonanie o potrzebie otwarcia się na Ducha Świętego, który uzdrawia i przekształca całe stworzenie. Chrystus przeciwstawia się pysznym, ale przez swego Świętego Ducha przychodzi człowiekowi z pomocą. Kościół, jak zaznaczył w swoim wystąpieniu Sekre-

¹⁰ Tekst „Wspólnego Wezwania” dostępny na: www.edinburgh2010.org/en/resources/papers-documents.html.

tarz Generalny Światowej Rady Kościołów, powinien być świadkiem nadziei w obecnym czasie niesprawiedliwości, kryzysów finansowych i starć pomiędzy wyznawcami różnych religii.

Oprócz słowa „miłość”, które najczęściej występuje w tekście, można wyróżnić również inne słowa kluczowe, które mobilizują chrześcijan wszystkich wyznań do rachunku sumienia z dawania świadectwa wiary. Są to: pokora, praktykowanie pokuty, życie w pojednaniu, prawość, nawiązywanie przyjaźni, gościnność. Słowa te wskazują na konkretne wymagania stawiane chrześcijanom przez Ewangelię i jednocześnie wyznaczają poziom ich religijnego życia. „Wspólne Wezwanie” do Misji sformułowane w Edynburgu skierowane jest do wszystkich chrześcijan na całym świecie, którzy zostali zaproszeni do podjęcia refleksji nad treścią tego przesłania w swoich wspólnotach.

Mimo że Konferencja zgromadziła większość wyznawców rodziny chrześcijańskiej, jej celem nie była próba rozwiązywania trudnych problemów teologicznych, stojących u podstaw różnic konfesyjnych. Delegaci reprezentujący 60 narodowości przybyli, aby wspólnie wyrazić Bogu wdzięczność za rozwój misji i ruchu ekumenicznego oraz umocnić się na dalszą drogę służby Chrystusowi. Konferencja 2010 była czasem dzielenia się doświadczeniem wiary, wsłuchiwania się w Ducha Świętego – dawcy jedności Kościoła i dała możliwość poszerzenia sieci ekumenicznych przyjaźni. To właśnie przyjaźnie wytwarzają klimat zaufania i wzajemnej akceptacji, tak bardzo potrzebny dla postępu w dialogu teologicznym.

ANEKS

Tekst „Wspólnego Wezwania” (tłum. własne):

Zgromadzeni z okazji setnej rocznicy Światowej Konferencji Misyjnej w Edynburgu w 1910 roku, wierzymy, że Kościół jako znak i symbol Królestwa Bożego uczestniczy poprzez przemieniającą moc Ducha Świętego w Bożej misji miłości i powołany jest do świadczenia dziś o Chrystusie.

1. Pokładając ufność w Trójjedynym Bogu i mając na uwadze pilność sytuacji, jesteśmy wezwani do wcielania w życie i głoszenia Dobrej Nowiny o zbawieniu, przebaczeniu grzechów, o życiu w obfitości oraz o wyzwoleniu wszystkich biednych i uciśnionych. Naszym zadaniem jest, zgodnie z wolą Boga dla całego świata, świadczyć i ewangelizować poprzez żywe świadectwo miłości, prawości i sprawiedliwości.

2. Pamiętając o ofierze Chrystusa na krzyżu i Jego zmartwychwstaniu dla zbawienia świata, uzdolnieni przez Ducha Świętego, jesteśmy wezwani do autentycznego dialogu, zaangażowania pełnego szacunku, pokornego świadectwa o wyjątkowości Chrystusa pośród osób należących do innych religii oraz tych,

k którzy w żaden sposób nie wierzą. Nasze postępowanie charakteryzuje śmiała ufność w przesłanie Ewangelii, nawiązywanie stosunków przyjaźni, dążenie do pojednania oraz praktykowanie gościnności.

3. Wiedząc, że Duch Święty wieje w świecie zgodnie ze swoją wolą odnawiając relacje i przynosząc autentyczne życie, jesteśmy wezwani, aby stawać się wspólnotami współczucia i uzdrowienia, w których młodzież aktywnie uczestniczy w misji, gdzie kobiety i mężczyźni w równym stopniu dzielą władzę i obowiązki pracując z nowym zapalem na rzecz sprawiedliwości, pokoju i ochrony środowiska oraz gdzie odnowiona liturgia odzwierciedla piękno Stwórcy i stworzenia.

4. Zaniepokojeni z powodu dysharmonijnej i niesprawiedliwej władzy, która nas dzieli i przeszkadza nam w Kościele i w świecie, wezwani jesteśmy do pokuty, krytycznego spojrzenia na systemy sprawowania władzy oraz właściwego użycia struktur zarządzania. Jesteśmy wezwani, aby znaleźć konkretne sposoby, aby żyć jako członkowie Jednego Ciała, wiedząc dobrze, że Bóg odrzuca wyniosłych, że Chrystus przyjmuje oraz zamieszkuje ubogich i cierpiących, że moc Ducha Świętego objawia się w ludzkiej słabości.

5. Uznając znaczenie biblijnych podstaw naszego misyjnego zaangażowania i doceniając świadectwo Apostołów i męczenników, jesteśmy wezwani, aby radować się z obecności Ewangelii pośród wielu narodów świata. Świętujemy odnowę w Kościele, która objawia się poprzez różnorodne ruchy migracyjne i misyjne, gdzie wszyscy zostają uzdolnieni do misji dzięki darom Ducha Świętego jak również poprzez wezwanie do szerzenia Ewangelii, które Bóg nieustannie kieruje do dzieci i młodzieży.

6. Uznając potrzebę formacji nowej generacji liderów przekonanych o konieczności misji w świecie XXI wieku charakteryzującego się różnorodnością, jesteśmy powołani do współpracy praktykując nauczanie teologii, które przybiera nowe formy. Ponieważ wszyscy ludzie są stworzeni na obraz Boga, nowe formy opierają się na poszczególnych charyzmatach osób, zobowiązują do wzrastania w wierze i zrozumieniu, do sprawiedliwego korzystania z zasobów świata, angażując wszystkich ludzi i całą Bożą rodzinę do respektowania mądrości jej przodków jak również do zachęcania do zaangażowania się dzieci.

7. Wsłuchując się w prośbę Jezusa, aby czynić Jego uczniów z wszystkich ludzi – z biednych, bogatych, ludzi z marginesu, odrzuconych, silnych, niepełnosprawnych, młodych i osób starszych – jako wspólnoty wiary jesteśmy wezwani do misji z każdego miejsca do wszystkich miejsc. W radości, słyszymy wezwanie, aby dawać sobie wzajemnie świadectwo słowem i czynem, na ulicach i polach, w biurach, domach i szkołach, darując pojednanie, okazując miłość, proklamując łaskę oraz głosząc prawdę.

8. Pamiętając Chrystusa, gospodarza uczty, w dążeniu do jedności, dla której On żył i o którą się modlił, jesteśmy powołani do ciągłej współpracy w celu omówienia problemów, które są źródłem kontrowersji między nami oraz poszu-

kiwania wspólnej wizji. Konieczne jest, abyśmy siebie wzajemnie przyjęli w swojej różnorodności, zaakceptowali swoją przynależność poprzez chrzest do Ciała Chrystusa i zdali sobie sprawę z potrzeby wzajemnych, partnerskich relacji oraz tworzenia pomiędzy nami sieci kontaktów misyjnych po to, aby świat uwierzył.

9. Na wzór Jezusa, który praktykował świadectwo i służbę, wierzymy, że jesteśmy wezwani, aby naśladować Go w radości, natchnieni, namaszczeni, posłanni i uzdolnieni przez Ducha Świętego oraz formowani w swoich chrześcijańskich wspólnotach. Oczekując na przyjście Chrystusa w chwale i na sąd, poprzez Ducha Świętego doświadczamy Jego obecności pośród nas. Zapraszamy wszystkich do uczestnictwa razem z nami w Bożej misji miłości, która przekształca i jednoczy całe stworzenie.

Anniversary of Hundred Years of the Ecumenical Movement – Edinburgh 2010

Summary

The Edinburgh Conference on the theme “Witnessing to Christ today“ took place in the Scottish capital from June 2nd to 6th 2010. This Conference marked the Centenary of the famous World Missionary Edinburgh Conference of 1910 which is considered as a beginner of the modern Ecumenical Movement. The principal objective of the Conference was to celebrate God’s call to mission and the Anniversary of one hundred years of Ecumenical Movement not to make a progress in theological discussions. Nevertheless an integral part of the Conference was a study program in which Christians of all traditions and from all parts of the globe prepared presentations to stimulate group discussion in nine major themes: Foundations of Mission, Mission and Unity and Mission Spirituality. Other themes dealt with Forms of Engagement, Mission and Power, Christian Communities, Mission and Other Faiths, Theological Education and Mission and Postmodernism. On June 6th the delegates and visitors were invited to the final Celebration at the General Assembly Hall of the Church of Scotland, the historic place of the 1910 World Missionary Conference. At the climax of the closing Celebration the text of “Common Call” to Mission was affirmed by the representatives of world Christianity, including Catholic, Evangelical, Orthodox, Pentecostal, and Protestant churches. The “Common Call” to Mission which emerged from the Edinburgh 2010 study process and Conference invites all the Christians to give a testimony by their lives, to welcome one another in its diversity, to recognize the need for mutuality, partnership collaboration and networking in mission, so that the world might believe.